

יכול למחול לו הנתינה ע"כ. ¹ הכי' דכפרה ל"א קלכד"מ משום דאין זה רשעה דבי"ד (כמו שאמר בן ישיבה) דהרי חזינן דקלכד"מ אין פוטור רק רשעה דבי"ד שהרי לצאת ידי"ש הוא חייב שאין זה רשעה דבי"ד משו"ה אין שייך ע"ז קלכד"מ.

ונבוא לבאר תוס' עפ"ד הגר"ח וצ"ל דהנה קיי"ל דספק מתנות כהונה הוי לקולא, דספק ממונא הוא, ובספק מתנת עניים הוי ספק איסורא ולחומרא. וביאר הגר"ח ז"ל החילוק, דהנה הפי' של ספק ממונא הגא שיש דין לחברו עליו שנוגע לגבי חברו, וספק איסורא שהדין נוגע לגבי עצמו הוא, ובמתנות כהונה תיכף בהפרשה הוי ממון השבט שנגמר הממון של השבט עם ההפרשה והנתינה הוי רק מצוה בעלמא חיוב של טרחה, ולא אמרי' שהנתינה עושה הממון כהן אלא שמקודם כבר נעשה ממון השבט ע"י ההפרשה והנתינה היא מצות טרחה בעלמא, אבל במתנת עניים אין נעשה ממון עניים אלא בהנתינה, ומקודם הנתינה הוי רק דין של איסור, דין תעזוב עליו להניח לקט שכחה ופאה, אבל אין נעשה ממון עניים אלא בהנתינה, ומשו"ה במתנות כהונה כיון שכבר נגמר ממון השבט ע"י הפרשה, ועכשיו שהוי ספק אם צריך ליתן לכהן או לא, הוי ספק אם יש אצלו ממון כהן או לא, וזה הוי ספק ממונא, שספק הוא אם יש לו בידו ממון חברו הוי ספק ממונא ולקולא, ורק מפני הדין איסור שיש על ממון כהנים אסור בגיזה ועבודה, וצריכין הפרשה ויהי' אסור בגיזה ועבודה, אבל אין נותנים לכהן, דספק אם יש אצלו ממון כהן, אבל במתנת עניים שאין נגמר ממון עניים אלא בהנתינה, ומקודם ל"ה ממונא אלא חלות חיוב של תעזוב רמי עליו, משו"ה ל"ה ספק ממון שהרי אין הספק אם יש בידו ממון חברו, שהרי עדיין אין כאן ממון עניים קודם הנתינה שע"י הנתינה נעשה ממון עניים, ומשו"ה אם יש ספק הוי ספק איסורא שהרי על ספק הנתינה ל"ה ספק אם מתחייב לתת ממון עניים שהרי קודם הנתינה אין כאן ממון עניים, אלא הוי ספק בדין תעזוב, זה הוי ספק איסורא ולחומרא, זהו בי' החילוק ממתנות כהונה למתנות עניים.

ועכשיו נבא לבאר בדין דתשלומי תרומה הוי כפרה והוי כפרה עד הנתינה, היינו שלא נגמר הכפרה אלא בהנתינה, ונמצא דל"ד תשלומי תרומה לתרומה, דתרומה נעשה ממון כהנים ע"י הפרשה, ובתשלומי תרומה אין נגמר הכפרה אלא בהנתינה, ומסקי' התוס' דבתשלומי תרומה ג"כ הכי